

RĂZVAN T. COLOJA

**RECOLTA
ROȘIE**

TRANSGRESSIVE

Transgressive

Crux Publishing

2017

Coperta: Ruxandra Tudorică

Ilustrația: Ruxandra Tudorică - Methyss Art
methyss.art@gmail.com www.methyss-design.com

Editor: Andreea Sterea

Tehnoredactor: Olivian Saldinger

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COLOJA, RĂZVAN T.

Recolta roșie / Răzvan T. Coloja. - Ed. reviz. - București: Crux Publishing, 2017

ISBN 978-606-94361-1-0

821.135.1

Răzvan T. Coloja
RECOLTA ROȘIE
© Crux Publishing, 2017

Tiparul executat de Adi Center S.R.L.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-94361-1-0

Răzvan T. Coloja

RECOLTA ROȘIE

 CRUX PUBLISHING

Răzvan Teodor Coloja este un autor contemporan, născut la Oradea, unde și trăiește. A absolvit Facultatea de Litere (specializarea *Biblioteconomie*, 2001), Facultatea de Informatică (2003) din cadrul Universității Oradea, Facultatea de Științe Socio-Umane, specializarea *Psihologie* și Masteratul de Psihologie Clinică, Consilere și Psihoterapii în cadrul aceleiași universități. În prezent este psiholog.

A activat ca publicist, fiind redactor-șef adjunct la revista „MyCOMPUTER”, redactor-șef la revista „MyLINUX”, și redactor la revista „CONNECT”.

A publicat peste 700 de articole pe tematică IT&C în edițiile tipărite și digitale ale *Linux Magazine*, *Ubuntu User Magazine*, *Linux Pro Magazine*, precum și pe site-urile de profil IT *linux.com*, *osnews.com*. Este prezent cu articole de analiză, recenzii și povestiri în reviste și pe site-uri literare, cum ar fi *Caietele Oradei*, *suspans.ro*, *revistadesuspans.ro*.

Înclinat spre ficțiunea transgresivă și macabru, Răzvan T. Coloja debutează în 2009 cu romanul „Fabrica de furnici” (Ed. Vreamea), iar în 2011 revine cu romanul „Recolta roșie” (Ed. Herg-Benet). În 2012 este prezent în antologia „Cercul literar de la Oradea” (coord. Marius Miheț), alături de autori precum Theo Gușat, Mircea Pricăjan și alții.

Un an mai târziu, povestirea sa „Luna apune întotdeauna în mare” apare în antologia „Zombii: Cartea morților vii”, (Ed. Millennium Books), alături de altele semnate de A. R. Deleanu, Cristina Nemerovschi, Liviu Radu, Oliviu Crâznic și alții. Tot în 2013 lansează culegerea de povestiri „Am auzit de...” în format e-book.

În primăvara anului 2015, Răzvan T. Coloja lansează romanul de factură transgresivă „Soldați ai terebentinei” la editura Crux Publishing, volumul bucurându-se pe deplin de aprecierea publicului și a criticii. Spre final de 2015 publică, la aceeași editură, romanul „Pangeea, toamna” iar în 2016, romanul „Aer și MSbP”.

Tatălui meu, care mi-a dat libertatea de a alege în viață.

*Fear is just interpretation
Feeds my motivation
Our time together is a bloodbath of serenity*

Tom Araya

Capitolul 1

În primă fază ți se pare ciudată trecerea de la râsete zgomotoase la o tăcere absolută. Mai ales după ce comentariile sunt întrerupte de scârțâitul vechi al unei uși masive din cireș. Mai ales după ce împingi lemnul, cu podul palmei luând în căuș pieptul generos al Fecioarei Maria, ai cărei sâni lăcuiți poartă transpirația a mii de palme pioase. Mai ales când pășești în camera prost luminată iar expresia feței tale se schimbă atunci când îi vezi pe cei patru preoți aplecați asupra unui același ecran LCD de 19 inci.

Trei dintre ei se îndreaptă de spate și se adună protector în jurul celui mai în vârstă, parcă încercând să se ferească de niște intenții deloc pașnice din partea mea. De parcă venisem să termin un asasinat odios, gata să-mi periclitizeze intrarea în Rai.

Mi se spune să mă așez, pe un ton grav, iar brusc cei trei devin sobri. Unul dintre ei dă din cap a dezaprobare absentă, ca să confere un plus de gravitate situației. În spatele banchetei turnate într-o formă modernă, de Ikea,

ecranul monitorului continuă să afișeze imaginea video, nestingherit de prezența mea lumească.

– Avem o situație care cere finețea dumneavoastră, îmi spune cel mai în vârstă, în timp ce-și aranjează crucea imensă cu un gest ce mă duce cu gândul la o prezentare de modă.

Ecranul LCD îmi spune să i-o trag ca unei curve mici ce este.

În fața mea, patriarhul stă impasibil în scaunul lui. Îmi zice că acel lucru care definește într-adevăr Biserica în sufletele oamenilor de rând e de câteva zile pe cale să dispară. Că Necuratul își face câteodată culcuș și își găsește pervertirea, cu spurcăciunea lui venită din adâncul Iadului întunecat, în cele mai neașteptate locuri, și că un frate de-al lor, care de altfel are un spirit impecabil și o conduită demnă de invidiat, a călcat pe urmele copitelor diavolești, preaslăvit fie numele Domnului care ne iartă pre noi de toate păcatele. Îmi repetă că în acest ceas e nevoie de calitățile mele pentru a afla cu adevărat suma faptelor din respectivul incident nefericit și că, în curând, voi fi pus în fața unei încercări sufletești pe care – din păcate – doar eu pot să mi-o asum.

Ecranul LCD geme.

Ecranul LCD gâfâie.

Ceea ce vrea să-mi spună cu adevărat părintele e că totul e mai convenabil așa.

După luminile care se schimbă pe fețele arhierilor, pot ghici că acum, în prim plan, se află un cur de bărbat. Pot deja vedea un sat imaginar care afișează la intrarea de pe autostradă un „Bun venit în Sodoma”. Clopotele bisericii bat frenetic ori de câte ori preotul satului are un orgasm iar enoriașii trec pe lângă porțile sfinte cu capetele plecate, suduind printre dinți. Cu răbdarea întinsă la limită.

Cineva îi trage altcuiva o palmă peste cur, iar primul

altcineva scoate pe gură un „ah” replicat imediat de boxele monitorului. Părintele din mijloc aruncă o privire scurtă în direcția sunetelor, dar își dă seama la timp că atitudinea lui în momentul respectiv ar trebui să fie una de profundă dezamăgire, așa că expresia feței i se schimbă rapid.

Mi se spune că – desigur – toate cheltuielile îmi vor fi acoperite. Mi se spune că va trebui să mențin întreaga poveste sub radarul ochilor atenți și va trebui s-o fac cu delicatețe. Maxima discreție este absolut necesară.

Ecranul LCD gălgâie și repetă în același timp „așa, așa, ah, așa”.

Te uiți la oamenii din fața ta și nu vezi ceea ce te-ai aștepta să vezi. Filmele americane îți spun că stereotipul preotului este cel ce poartă un guler negru cu un mic dreptunghi în zona mărilor lui Adam. Ca o porțiță de intrare în suflet. Ceea ce vezi în schimb sunt sutane lungi, asemeni rochiilor de seară, doar că mai groase. Nici urmă de pătrățel alb. Doar cruciulițe mici peste cruciulițe complicate, ca și costumul de luptă al unui ucigaș de vampiri.

Te uiți la cei din fața ta și-ți spui că ar fi putut alege o cu totul altă meserie.

Fiecare dintre ei.

Unul ar fi putut fi doctor. Un altul – patron de *night club*. Al treilea muncitor la fabrica de ciment a orașului. Iar cel care șade ar fi putut fi fără doar și poate mecanic auto într-o viață anterioară. Și totuși – iată-i pe toți patru așteptând și privindu-te, sperând cumva ca gemetele din secvența video să nu te afecteze cum îi afectează pe ei.

Ceea ce i-a convins pe fiecare să aleagă sutana este lipsa permanentă a șefului. În fiecare seară îi prezinți un raport lung al faptelor din ziua ce s-a scurs, dar nu e nimeni la capătul liniei ca să te bată pe umăr. Poți să-ți închipui că ești respectat, că ceea ce faci a fost bine, dar nimeni

nu va trimite o circulară printre colegi, lăudându-te și oferindu-te ca exemplu de angajat model. Că firma este mândră de tine. Că undeva, acolo unde se iau deciziile, vei fi promovată la rangul de sfânt.

Într-o lume în care bătrâni dintr-o țară de lumea a treia încă așteaptă să vină ploaia după ce și-au sacrificat nepoții în plin câmp, acești slujitori ai Domnului stau impasibili în fața unui monitor, iar monitorul îmi spune că mă va umple de spermă.

Un glas de bărbat încearcă să simuleze un geamăt frenetic de femeie și ceea ce se aude în timp ce mă ridic e un fel de schelălăit prelung.

Ca de obicei, întreb dacă am mână liberă în acest caz, iar monitorul îmi spune „Fute-mă, fute-mă, fute-mă!”

Da, am mână liberă.

Da, am suportul lor în acest caz delicat.

Mă ridic fără să cer alte informații, apuc dosarul cartonat de pe masă și mă îndrept spre ușa cu sâni Fecioarei pe clanță, de unde-i salut cu un gest al capului.

Desigur că am suportul lor...

Pe mine mă cheamă ori de câte ori capul din ghips al Mariei Magdalena se rupe la baza gâtului și începe să-și facă loc în sus, prin colon, ca un satelit artificial navigând în vid. Atunci când cercul larg, sculptat în jurul feței divine începe să-ți zgârie pereții delicați ai anusului, provocând sângerări interne și agonizante, eu sunt cel care te va ține de mână în camera de gardă a unui doctor pe care l-am obișnuit să nu pună întrebări. Și tot eu sunt cel care te va ajuta să te debarasezi de trupul decapitat, lung de douăzeci de centimetri și cu chipul nubil învelit în pansamente roșii.

Eu te voi ajuta să te menții dreaptă în drum spre casă.

Te voi învăța ce să le spui surorilor din chilie.

Te voi asigura că până în Ziua de Apoi nu va afla

nimeni cât de aproape ai vrut să fii de Sfânta Treime și îți voi reaminti cum să te închini fără să-ți plesnească cele cinci copci.

Pe mine mă cheamă când colecția ta de pantofi cu toc e gata să apară în toată splendoarea lor pe prima pagină a ziarului de dimineață și tot eu te voi ajuta să dai jos ciorapii de damă care-ți acoperă picioarele păroase.

Când Mihnea e nu doar un membru smerit al congregației tale.

Când în ziua de Crăciun vrei să-l ajuți pe un mic Adonis fără casă să descopere lumea atât de diferită a orfelinatului.

Când părinții fetei care s-a sinucis în urmă cu patru zile descoperă cum, în mod ciudat, maieul fiicei lor s-a întors singur în sicriu cu fața la spate, tot eu sunt cel care merge să discute cu ei și să-i asigure că noile modele perisabile au într-adevăr eticheta în partea cealaltă. Că rujul mortuar de pe buzele reci e mânjit în toate direcțiile cu un rost, ori că totul se datorează preparatorului care a făcut o treabă de mântuială.

Sunt cel care aduce la lumină rozariul gros din fundul încleștat al profesorului care-i predă fiicei tale istoria catolicismului pe băncile facultății. Bilă cu bilă, sunt cel care în cele din urmă scoate la iveală crucifixul îmbâcsit de unt; cel ce te ajută să dai naștere micilor figurine de animale care lipsesc din reprezentarea în miniatură a potopului.

Sunt cel care te înțelege, cel care nu te judecă, cel care îți promite în repetate rânduri că va păstra secretul tău și care știe cât de neglijat ești de soție. Cel care îți șterge lacrimile cu marginea sutanei și îți toarnă un pahar de vin sfințit menit să te calmeze.

În acele clipe, sunt mai aproape de tine decât Duhul Sfânt.

Nu, fiicele tale nu vor trebui să afle despre colecția de reviste porno.

Nu, la slujbă nu va chicoti nimeni, pentru că nu vei mai purta chiloți de damă.

Când în plină campanie electorală un senator este filmat pe ascuns luând mită iar întreaga imagine pe care partidul care-l susține s-a chinuit să o construiască în jurul lui e în pericol să cadă, există oameni fără afiliere politică, fără nume apărute în ziar, oameni plătiți gras pentru că se pricep să facă dispărute asemenea incidente. Rapid și fără zgomot.

Când a treia mare companie producătoare de lapte praf din lume reușește să schimbe compoziția chimică a produsului lor în așa fel încât vreo zece mame ajung să conducă simultan spre spital în miez de noapte, există un om care vine să discute cu fiecare în parte și să ofere familiilor speriate un viitor financiar mai bun. Cineva care reușește să retragă de pe piață în timp record acel praf alb sigilat în zeci de mii de cutii cu poza unor bebeluși fericiți pe ele, și totul fără ca lumea să izbucnească în flăcări de ură și înainte ca departamentul de PR al companiei să trebuiască să răspundă unor întrebări incomode.

Când părintele Teoctist a cărui față s-a vândut în mii de exemplare sub formă de calendare și casete audio cu predici descoperă brusc că părul nepoatei de doisprezece ani este fin și mătăsos la atingere, atunci intru eu în scenă. Înainte ca rudele să priceapă ce se petrece.

Înainte ca parohia să fie înconjurată de furci și torțe și bărbați beți.

Înainte ca mica Daniela să apuce să repete cum unchiul a vrut să devină doctor pediatru pentru o jumătate de oră în curtea din spatele bisericii.

Iar când prea-cuviinciosul va fi adormit printre sughituri și promisiuni, când își va fi terminat bolboroseala agățat de genunchii pantalonilor mei, când mă voi fi asigurat că viitorul asfințit va fi nu atât de diferit de cel de ieri, atunci

voi ieși din amvon și voi tasta din memorie un număr de telefon și voi rosti aceleași cuvinte.

„Totul e în ordine acum”, voi spune.

„Da, totul e aranjat”, voi spune.

„E liniște acum, dar mâine va trebui să discutați și dumneavoastră cu el”, voi spune.

„Ca de obicei, aștept onorariul meu în același cont”, voi spune.

„Dumnezeu să vă binecuvânteze”, voi spune.

„Săru’mâna, Părinte”.

Datorită mie, la cina în familie, când mama își deschide accidental ochii în timp ce rostește Crezul cu fruntea plecată, crema de ciuperci din farfurie nu aduce a jeturi de spermă.

Datorită mie, micuțul Ștefan va putea recita „Înger, îngerășul meu” înainte de culcare fără să-și întrebe părinții de ce copiii din pozele Preacinstiului Macarie nu purtau pijamale în pătuțuri.

Sunt cel care se asigură că fluxul de enoriași rămâne constant iar donațiile vor curge de sărbători.

Sunt arhanghelul trimis să găsească zece oameni păcătoși printre cetățenii imaculați ai Gomorei, îngerul cadaveric care aduce pacea canonică acolo unde Necuratul vrea să o agite. Sunt cel care reglează lumina sfântă la un constant de 9000 de lumeni și se asigură că nu există pete de mizerie pe becul din spatele icoanei.

Catolici, ortodocși, neoprotestanți, evrei... Până și grupurile mai mici precum adventiștii sau martorii au apelat la mine de vreo două ori.

Dacă băiețelul tău de zece ani nu va începe să plângă subit la vederea unui guler preoțesc, eu sunt cel căruia nu-i vei putea mulțumi niciodată.

Și când apele s-au liniștit, iar ce ar fi putut să fie un dezastru de proporții a devenit o amintire jenantă în cercuri restrânse, pot liniștit să merg să plătesc încă o săptămână de hotel, înainte să decid că ar fi timpul să mă mut.